

vi gjøre Arbeidet vanskeligere, naar Sagen paa eengang skal behandles i to Udvalg. Man vil ikke kunne styde Spørgsmaalet fra sig i Finantsudvalget, men maa der foretage de omfattende Undersøgelser, som ville være nødvendige, og skulde der saa nedsættes et andet Udvalg, vilde Udvalgene være nødte til at træde i Conference med hinanden; det vilde foranledige Skrivers imellem Udvalgene, kort sagt, det forekommer mig, at det vilde forvirke Sagen og gjøre Forhandlingen vanskeligere istedetfor at lette den. Jeg maa derfor fastholde, at det vil være rigtigst at henvise Sagen til Finantsudvalget.

Formanden: Jeg antager, at vi nu kunne afslutte Forhandlingen om disse Forslag.

Man gif da til Afstemning over de stillede Forslag, hvorved Frederiksens Forslag om at henvise Sagen til Behandling af Finantsudvalget

vedtoges med 67 Stemmer mod 9.

Derved bortfaldt L. C. Nyholms Forslag om Nedsættelse af et særligt Udvalg.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Tilveiebringelse af en Dampfærgeforsbindelse mellem Fredericia og Strøb samt Anlæg af en Skibsbro ved Nyborg Station.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Sp. 1937 ff.).

Ruben: Saalænge jeg har havt Sæde i dette Thing, har jeg stadigt stemt for saadanne Foranstaltninger, der gaae ud paa at fuldende vort Jernbanesystem. Jeg har ingenfinde ladet mig affkrælle fra at stemme for disse Bevillinger, fordi den Visshed stod for mig, at disse Summer forrentede sig meget daarligt, idet jeg troer, at den Tid vil komme, NB. naar vore Jernbaner først ere fuldendte, da de ville bringe en taalelig Rente. Men selv om vi ikke komme saa vidt, selv om de ingenfinde komme til at give 4 pCt., saa troer

jeg dog, at den indirecte Nytte, som Jernbanerne yde Befolkningen i mangfoldige Henseender, herregnet til Penge, langt vil overstige det Beløb, som Staten taber ved den mindre Rente. Men naar vi ville gaae ind paa saadanne større Beføstninger, som vort Jernbanesystems Fuldendelse medfører, saa maae vi ogsaa tage Conseqventserne deraf. Jeg har aldrig nogenfinde nægtet at gaae ind paa at bære de Byrder, som vi i denne Anledning have paalagt Staten. Jeg har saaledes i sin Tid stemt for, at Staten fik en Million Rd. i Godtgjørelse for Expropriationsudgifter til Jernbanerne; jeg har ligeledes stemt for at bevilge den sidste Indkomstskat, og jeg vilde ganske vist ogsaa ifjor have stemt for at bevilge den da af Finantsministeren forlangte Indkomstskat. Finantsministeren har engang udtalt, og har udtalt det med Styrke, at, saalænge vi skulle bevilge saa store extraordinære Udgifter til vore Jernbaner, som vi nu gjøre, saa maatte vi absolut vedblive med at betale Indkomstskat. Jeg kunde have ønsket, at den høitærede Finantsminister havde fastholdt det Princip ifjor. Jeg troer, at det var et meget stort Feilskridt af Ministeren, at han ifjor tog Indkomstskatloven tilbage, og at han vil have meget vanskeliggere ved at komme tilrette med Nøgdsagen ved nu at forlange 2 Mill. Rd. for iaar, end hvis han havde forlangt 1 Mill. Rd. for hvert af de to Aar. Hvad er det nu, som det foreliggende Lovforslag omhandler? Det er efter min Anskuelse ikke andet end en Fuldendelse af Hovedjernbanen imellem Kjøbenhavn og Udlandet; thi Enhver, som reiser paa denne Jernbane, vil dog finde, at den er aldeles ufuldført, saalænge Passagererne maae stige ud og gaae temmelig lange Strækninger tilfods. Det samme gjælder jo med Hensyn til Godstransporten, idet haade Postgods og andet Gods flere Gange paa denne Strækning maae omkødes og ved Hestekraft føres temmelig betydelige Strækninger paa almindelige Vogne. Det er som sagt min Mening, at Jernbanen ikke er fuldendt, og at, naar vi have sagt A., maae vi ogsaa sige B.; ellers vil det være at spare paa Skillingen og lade Daleren gaae. Noget andet er det, om vi ikke burde gaae endnu videre, end Lovforslaget